

1

Fellsworth School
Surrey, Engeland, 1817

De schrille stem van mevrouw Brathay drong door de stilte van de late ochtend als de roep van een nachtegaal die de stille nevel van de dageraad verstoort.

‘Juffrouw Creston! Bent u hier?’

Isabel Creston verstijfde achter de deur naar de moestuin.

Ze was betrappt.

Alweer.

Vastbesloten om haar vroege uitstapje voor het opmerkzame oog van mevrouw Brathay verborgen te houden, schoof Isabel haar bloemenmand op de bovenste plank in de kast, zonder te letten op de roze rozenblaadjes die naar de plankenvloer dwarrelden. Met een harde ruk trok ze de strik van haar tuinschort op haar rug los en schudde het uit.

‘Ja, ik ben hier!’

Isabel slaagde erin haar bevelkte schort over een van de ijzeren haken te hangen en zich met een ruk om te draaien op het moment dat mevrouw Brathay in de gang verscheen.

‘Daar bent u,’ riep mevrouw Brathay uit. ‘Ik ben al minstens een uur naar u op zoek.’

‘Het spijt me.’ Isabel glimlachte schaapachtig. ‘Dat wist ik niet.’

‘Dat is duidelijk.’ Mevrouw Brathay boog haar hoofd om de lage houten balk van de ingang te vermijden en knikte naar de bloem in de halslijn van Isabels jurk. ‘En wat is dat in vredesnaam?’

Isabel haalde diep adem om tijd te winnen voor een verklaring. ‘Dat is een roos. Uit de tuin op het zuiden.’

‘Ik weet dat het een roos is, juffrouw Creston.’ De bitse stem van de oudere vrouw klonk hard en hoog van ongeduld. ‘Wat ik niet weet, is waarom u hem op zo’n manier draagt. U weet dat dergelijke versieringen niet toegestaan zijn.’

Isabel beet op haar onderlip bij het standje. Ze was goed bekend met de strenge regels van de Fellsworth School ten aanzien van uniformen en ze aanvaardde het dat ze dag aan dag zonder klagen een pikzwarte jurk moest dragen. Maar een verbod om die op z’n minst te versieren met een lentebloem leek overdreven.

‘Ik wilde alleen maar kijken hoe het stond.’

‘Nou, u mag hem nu afdoen.’ De scherpe blik van het schoolhoofd dwaalde van de bloem omhoog en landde op Isabels haar. ‘En bent u weer naar buiten gegaan met uw haar los? Ik dacht dat we dit gesprek al hadden gevoerd.’

Isabel plukte de roos uit de halslijn van haar japon, gooide hem op de plank boven de haken en streek een verdwaalde haar op zijn plaats. Ze had er meteen spijt van dat ze haar haar zo haastig had opgemaakt. Het diende gedragen te worden in een strakke knot onder in haar nek, niet losjes opgestoken met spelden zoals nu. Voorts diende het haar altijd bedekt te zijn als ze de deur uitging.

Beide verordeningen had ze veronachtzaamd.

Mevrouw Brathay klikte met haar tong. ‘Kind toch. Ik

weet gewoon niet wat ik met u moet beginnen. Maar dit is niet het juiste moment om over zulke dingen te piekeren. Meneer Langsby wil u spreken in zijn studeerkamer.'

Isabel kreeg een angstig en zwaar voorgevoel. Het gebeurde niet elke dag dat je ontboden werd bij de directeur en zelden om een positieve reden. 'Als het om mijn haar gaat –'

'Doe niet zo raar,' siste mevrouw Brathay. Haar grijze ogen stonden alert. 'Meneer Langsby heeft het veel te druk om met zulke dingen te worden lastiggevallen. Kennelijk moet ik u eraan herinneren dat regels, en hun navolging, discipline ontwikkelen. Ik vrees dat u in dat opzicht veel te veel is toegestaan. Als u hier op Fellsworth een vaste onderwijsbetrekking wilt bemachtigen, dan zou het betamelijk zijn als u respect toonde voor de regels.'

Isabel knikte. 'Ja, mevrouw Brathay.'

'En ga nu uw haar doen en ga dan naar de studeerkamer van meneer Langsby. Daar is een boodschapper voor u.'

Isabel keek met een ruk op. 'Een boodschapper?'

'Ja, een boodschapper.' De stem van mevrouw Brathay was scherp van ergernis. 'Meneer Langsby heeft het heel druk, net als de heer die bij hem is, neem ik aan. Door uw kleine ochtendescapade in de tuin hebben ze beiden moeten wachten.'

Met onverbloemd vertoon van ongenoegen greep mevrouw Brathay haar rok met één hand vast, draaide zich om en verliet de gang.

Isabel hield haar adem in bij de berisping en toen de oudere vrouw uit het zicht was verdwenen, blies ze uit. De betekenis van mevrouw Brathays woorden begon tot haar door te dringen.

Een boodschapper.

Hier.

Voor haar.

In haar ervaring brachten boodschappers zelden aangenaam nieuws en ze betwijfelde of deze anders zou zijn.

Ze streek met haar hand haar jurk glad. Haar vingers trilden. Zonder zichzelf de tijd te gunnen om na te denken over de reden veegde ze kleine stukjes bladeren en gras weg die nog aan de ruwe stof kleefden na haar uitstapje van die ochtend.

Uitstellen wat of wie haar wachtte, veranderde niets aan de situatie.

Waarschijnlijk werd ze opgetrommeld omdat ze een betrekking als gouvernante aangeboden kreeg. Het was jarenlang haar doel geweest – én van veel jongedames die op Fellsworth studeerden – om zo'n positie in de wacht te slepen. Maar normaal gesproken zou nieuws van dien aard van mevrouw Brathay komen, de hoofdonderwijzeres van de meisjes, niet van de directeur, wiens taak het was toezicht te houden op zowel de jongens- als de meisjesschool.

Vastbesloten het nieuws kalm te ontvangen, stak ze haar kin in de lucht en veegde het haar uit haar gezicht. Na een diepe zucht draaide ze zich met een ruk om en beende door de smalle gang die van de achteringang naar de grote hal van de school leidde.

Het was op dit late ochtenduur ongebruikelijk stil in de school. Maar als de normale geluiden van gedempte stemmen en haastige voetstappen in het gebouw hadden opgeklonken, dan had ze het paard misschien niet horen hinniken. Ze stond stil om te kijken waar het geluid vandaan kwam. Door de hoge glas-in-loodramen zag ze een pikzwart rijtuig staan met vier gitzwarte paarden ervoor. Het zonlicht scheen op hun glanzende manen en gepoetste tuig. Een van de paarden, een reusachtig, majesteitelijk schepsel, gooide zijn hoofd omhoog en weer klonk het hoge hinniken. Op de deur van het rijtuig prijkte een onbekend maar kleurig wapen in rood en goud. Ze stond gebiologeerd te kijken, want zo'n elegant rijtuig stopte zelden voor de nederige ingang van de Fellsworth School. Het beeld wierp nieuwe vragen op en ze keerde terug naar wat haar wachtte.

Isabel trok haar blik los, draaide zich om en haastte zich door de hal naar de gang die naar de studeerkamer van de directeur leidde. Aan het eind daarvan stond de dikke deur op een kier. Toen Isabel zich dichterbij de smalle kier toe boog, hield ze haar hoofd schuin om een glimp op te vangen van een heer die in een gestoffeerde stoel zat. Dat kon meneer Langsby niet zijn, want zijn schouders waren veel te breed en zijn haar was te vol en te licht. Zelfs aan het kleine stukje kleding dat ze kon zien, viel onmiskenbaar de luxe van de stof en de frisheid van de hoge kraag van zijn jas af te lezen.

Nieuwsgierig geworden trok ze de paar spelden uit haar lokken, schudde haar weerbarstige haar uit, rolde het strak op volgens protocol en zette het op zijn plaats vast. Ze had geen idee welke boodschap haar wachtte als ze over de drempel stapte, maar ze wilde niet onvoorbereid zijn.

Toen ze tevreden vaststelde dat haar haar niet zomaar over haar schouders naar beneden zou tuimelen, hief Isabel haar hand en tikte op de deur.

Binnen klonk een diepe en plechtige stem. 'Binnen.'

Voordat ze met haar vingertoppen de deur openduwde, haalde Isabel diep adem in een poging de mogelijke scenario's die door haar hoofd telden tot bedaren te brengen. Ze stapte het ruime vertrek binnen, haar voetstappen waren amper hoorbaar op het dunne, versleten kleed.

Helderwit zonlicht viel door de fris gelapte glas-in-loodramen meneer Langsby's bescheiden studeerkamer binnen. Een reusachtig walnoothouten bureau stond in het midden van de rechthoekige kamer en op het gewreven blad lagen zulke bergen papieren en boeken opgestapeld dat Isabel zich afvroeg hoe meneer Langsby zelfs maar wist waar hij mee bezig was.

Maar het was niet de berg brieven of de hoogte van de ramen die haar aandacht trok. Want toen ze binnenkwam, stond de boodschapper op en keerde zich naar haar toe.

Isabel had zich er geen helder idee van gevormd wat voor man haar een boodschap kon brengen, maar ze wist zeker dat hij in haar wildste fantasieën nooit zou hebben geleken op de man die voor haar stond. Ze had een huisknecht verwacht, of misschien een of andere ambachtsman, maar voor haar stond een heer. Zijn status was duidelijk zichtbaar in de snit van zijn kleding, zijn kapsel en zijn glimmende laarzen. Met zijn lichtbruine haar en brede hoekige kaaklijn was hij buitengewoon knap. Ze verzamelde moed om naar zijn ogen te kijken. Die waren warm en diep, maar ook groot en helder. En ze waren strak op haar gevestigd.

Het voelde alsof er minuten voorbijgingen voordat meneer Langsby sprak, hoewel haar gezonde verstand fluisterde dat het maar een paar seconden waren geweest. 'Juffrouw Creston, mooi, daar bent u eindelijk.'

Ze wendde zich geschokt tot meneer Langsby. Hij zat achter het bureau. Zoals gewoonlijk werd zijn pezige gestalte gesierd door een keurige zwarte jas en zijn dunner wordende grijze haar was samengebonden in een dunne staartvlecht onder in zijn nek. Vergeleken met de andere man in de kamer scheen hij bijna broos.

Isabel vond haar stem. 'Mijn excuses, meneer Langsby. Het spijt me dat ik u heb laten wachten.'

'Nou ja, u bent er nu. En geen moment te laat, want hier is een gast voor u.' Meneer Langsby stond op en wendde zich tot de lange man die voor haar stond. 'Ik wil u graag voorstellen aan meneer Bradford. Meneer Bradford is de directeur van het vondelingentehuis in Northrop, even ten zuiden van hier.'

Meneer Bradford.

Isabel richtte haar aandacht weer op hun gast en hij maakte glimlachend een keurige, formele buiging.

Ze maakte zo elegant als haar zenuwachtige benen toestonden een kniebuiging.

Meneer Langsby vervolgde: 'Meneer Bradford is een oude

vriend van mij. Ik ken hem al heel wat jaren. Stelt u zich mijn verbazing voor toen hij vanochtend arriveerde met deze missive u betreffende.'

Eindelijk sprak meneer Bradford. Zijn stem was diep en vol. 'Ik kom altijd met genoeg op bezoek op Fellsworth. En met nog meer genoeg maak ik kennis met u, juffrouw Creston.'

Meneer Bradfords woorden suggereerden dat hij al eerder op bezoek was geweest op Fellsworth, maar ze was er zeker van dat ze het zich zou herinneren als ze zo'n heer had gezien.

Meneer Langsby zette de bril op zijn lange neus recht, nam een geopende brief van zijn bureau en schonk Isabel zijn volledige aandacht. 'Komt de naam mevrouw Margaret Ellison u bekend voor?'

Isabel zocht fronsend in haar geheugen. 'Nee, meneer.'

'Misschien vindt u het een rare vraag, maar ik verzeker u dat ik er een gegronde reden voor heb. De missive die meneer Bradford overbracht, komt van ene mevrouw Margaret Ellison van Emberwilde Hall. Ik heb voorafgaande aan deze uitwisseling niet het genoeg gehad met mevrouw Ellison te corresponderen, maar in deze brief informeert ze naar u bij name.'

'Naar mij?' herhaalde Isabel, zonder de verrassing in haar stem te kunnen verbergen. Ze woonde al jaren op deze school en had weinig kennissen buiten de gangen van Fellsworth.

'Ja.' Meneer Langsby knikte. 'Het schijnt dat mevrouw Ellison een familielid van u is en haar huis voor u wil openstellen.'

Isabel staarde meneer Langsby aan alsof hij twee hoofden had gekregen. 'Helaas moet u zich vergissen, meneer. Ik heb geen andere familieleden dan mijn zusje.'

Alsof hij haar verwarring voelde, kwam meneer Bradford een stap dichterbij. 'Misschien kan ik het uitleggen. Mevrouw

Ellison heeft reden om te geloven dat ze uw tante is en heeft mij gestuurd om de zaak te onderzoeken. De zus van mevrouw Ellison was mevrouw Anna Creston, de voormalige juffrouw Anna Hayworth uit Northrop.'

Bij het noemen van de gekoesterde naam leek de temperatuur in de kamer met elke tik van de klok op de schoorsteenmantel te stijgen. Hoelang was het geleden dat die naam in Isabels oren had geklonken?

'Anna Creston was mijn moeder.' Isabel zei het hardop, langzaam, alsof ze zichzelf wilde wijzen op de waarheid ervan.

Een verband viel niet te ontkennen. Want hoe anders kon zo'n vrouw de naam van haar moeder kennen, zeker na al die jaren?

Na een lange stilte sprak meneer Bradford weer. 'Mevrouw Ellison heeft pas kortgeleden gehoord van de dood van uw vader en ze gelooft dat zijzelf en haar familie uw enige levende familieleden zijn. Omdat ze weet dat ik al jarenlang bevriend ben met meneer Langsby heeft ze mij gevraagd of ik deze boodschap persoonlijk wilde overbrengen en wilde instaan voor haar goede karakter.'

Isabel kon haar oren niet geloven en stak haar hand naar meneer Langsby uit. Op de een of andere manier lukte het haar om schor en met droge mond te zeggen: 'Mag ik die brief zien?'

'Natuurlijk.' Meneer Langsby pakte hem met twee lange, knokige vingers en stak hem haar toe. Ze liet haar vinger onder het waszegel glijden, dat al gebroken was, en klapte de brief open.

Geachte meneer Langsby,

Deze brief komt wellicht als een verrassing, maar bepaalde omstandigheden eisen nu eenmaal zulke missiven.

Mijn naam is mevrouw Margaret Ellison van Emberwilde Hall.

Ik heb juist deze week gehoord van de dood van mijn zwager, de heer Thomas Creston, en ik ben ook te weten gekomen dat mijn nichtje, juffrouw Isabel Creston, al een aantal jaren bewoner is van uw etablissement. Juffrouw Creston is de enige dochter van mijn overleden zuster, mevrouw Anna Hayworth Creston.

In het licht van haar vaders dood wil ik juffrouw Creston een tehuis bieden bij ons op Emberwilde Hall. U moet weten, meneer Langsby, wat een aangename verrassing het voor ons was om te horen dat mijn eigen nichtje al in Surrey woonde.

Ik hoef u niet te vertellen hoe moeilijk het voor een jonge vrouw is om haar weg in de wereld te zoeken, en we willen haar welkom heten in onze familie, hoe haar situatie ook mag zijn.

Om onze steun te betuigen aan het goede werk dat u doet, ontvangt u bijgesloten een donatie die ten goede kan komen aan uw zaak. Als u vragen hebt over mijn persoonlijke karakter of die van mijn familie, richt die dan alstublieft aan meneer Bradford, die deze brief persoonlijk zal bezorgen. Hij is een groot vriend van de familie en moet al uw vragen kunnen beantwoorden.

Zoals u zich kunt voorstellen, zien we er verlangend naar uit dat ons nichtje bij ons komt. We hebben een rijtuig voor haar gestuurd in de hoop dat ze zich onverwijld bij ons kan voegen.

*Hoogachtend,
Mevrouw Margaret Ellison*

Het indrukwekkende rijtuig op de oprit. De gitzwarte paarden. Ze waren hier voor haar.

Isabel wilde antwoorden weten, alle bijzonderheden die meneer Bradford kon opnoemen, maar hoewel ze meer informatie wilde, hunkerden haar hersenen naar ruimte om te bevatten wat ze zojuist had gehoord.

Isabel staarde secondenlang naar het elegante handschrift en de gelijke haaltjes voordat ze de brief liet zakken. Ze voelde hoe haar bloed met een ongemakkelijk tempo door haar heen

pompste, gedwongen door het plotselinge bonzen van haar hart.

‘Wist u van het bestaan van uw tante?’ vroeg meneer Langsby.

Isabel schudde langzaam haar hoofd, haar wangen werden warm. ‘Nee. Mijn moeder stief toen ik nog maar vijf was en mijn vader sprak nooit over haar of haar familie.’

Meneer Bradford schraapte zijn keel en ze keek hem aan. Zijn gezicht stond heel vriendelijk, zijn ogen zacht en zijn optreden was beminnelijk. ‘Dit is natuurlijk onverwacht nieuws. U hebt waarschijnlijk tijd nodig om uw besluit te overwegen. Langsby, met je permissie ga ik even weg om mijn paard te verzorgen. Ik kom zo terug.’

‘Natuurlijk.’

Meneer Bradford boog voor haar, glimlachte hartelijk en vertrok. Hij trok de deur achter zich dicht.

De kamer leek ongelooflijk stil in zijn afwezigheid. Ze wens- te zelfs bijna dat hij was gebleven, alsof hij de antwoorden bezat op de rest van de vragen die door haar hoofd spookten.

Meneer Langsby ging weer achter zijn bureau zitten.

Isabel keek op naar de muur voor haar en nam alles in zich op, van de verkreukte plattegronden en de vervaagde schild- rijen die lukraak aan de behangen muren hingen tot de zware smaragdgroene gordijnen aan weerskanten van de ramen, alsof ze door naar iets bekends te kijken de waarheid kon bevatten.

Toen meneer Langsby zat, knikte hij naar de lege stoel. ‘Gaat u zitten, juffrouw Creston. Ik wil graag verder met u praten.’

Isabel gehoorzaamde.

‘U bent nu al lange tijd op onze school, nietwaar, juffrouw Creston?’

Isabel knikte. ‘Ik ben hier gekomen toen ik zeven jaar was.’

‘En hoe oud bent u nu?’

‘Twintig, meneer.’

Meneer Langsby stak zijn hand uit naar de brief, die ze nog steeds vasthield, en stopte hem in een lade. 'Zoals u weet, hopen we altijd onze leerlingen klaar te maken om hun eigen weg te zoeken als ze onze nederige hallen verlaten. Voor u is het niet anders. Ik hoef u niet te vertellen dat dit een moeilijke wereld is, een wereld vol verleiding en verdriet, moeilijkheden en droefheid. U bent een getalenteerd onderwijzeres, juffrouw Creston, graag gezien en vriendelijk, en ik twijfel er niet aan dat u een uitstekende gouvernante zou zijn. Maar zoals u weet, zijn er momenteel meerdere van onze jonge vrouwen op zoek naar zo'n betrekking. Er zijn veel meer bekwame jongedames dan beschikbare vacatures. U bent gezegend, want het ziet ernaar uit dat u geen werk zult hoeven te zoeken. Het is altijd verkieslijk voor een jonge vrouw om onder de bescherming en de zorg van haar familie te blijven, daar ben ik zeker van. U bent het daar mee eens, neem ik aan?'

Het was het woord *familie* dat Isabels hart raakte. Ja, ze had vroeger familie gehad. Maar de vader die ze amper kende was meer dan twee jaar geleden gestorven. De enige echte familie die ze nu had was haar halfzus Lizzie, die leerling was op Fells-worth.

Isabel kon slechts knikken.

Meneer Langsby vervolgde met kalme stem en zijn slungelige handen keurig gevouwen op het bureau. 'We zijn dankbaar voor het werk dat u hier hebt gedaan terwijl u op een vaste betrekking wachtte, en als uw omstandigheden niet veranderd waren, zou ik u aanmoedigen om die weg te vervolgen. Maar nu u familie hebt om naar terug te keren, moet ik u aansporen om de voorwaarden van deze regeling te aanvaarden.'

Ze kreeg een knoop in haar maag. 'Bedoelt u dat ik Fells-worth moet verlaten?'

Meneer Langsby's blik bleef vast. 'Er zijn hier meerdere

jongedames die niet zoveel geluk hebben als u. Ik vind het vervelend om het te stellen in termen van een ultimatum, maar mocht u besluiten dit aanbod van mevrouw Ellison af te slaan, dan vrees ik dat hier niet langer werk voor u is. Het is onze taak om onze leerlingen voor te bereiden om de wereld in te gaan. U hebt onze hulp niet langer nodig, want u hebt een familie die bereid is voor u te zorgen.'

'En Lizzie dan?' wierp Isabel tegen. Ze gleed naar het puntje van haar stoel, emoties golfd en door haar heen. 'Over haar staat niets in de brief.'

Meneer Langsby's schijnbare kalmte werkte Isabel op de zenuwen. 'Er staat in de brief dat ze u welkom heten in hun familie, wat uw situatie ook mag zijn. En toevallig bent u voogd van het kind. Ik weet dat Lizzie en u slechts dezelfde vader hebben en de Ellisons hebben geen bloedband. Dus ik laat het aan u over of u haar meeneemt of hier bij ons op school laat blijven. Wij sturen geen leerlingen weg, juffrouw Creston, zoals u heel goed weet.'

'Lizzie blijft bij mij,' flapte Isabel eruit. Het was haar onmogelijk de verdedigende klank uit haar stem te weren. 'Ik ga niet weg zonder haar.'

'Zoals u wilt.' Meneer Langsby stond langzaam op, het zonlicht benadrukte al zijn bewegingen. Hij zette zijn bril af en leunde tegen het bureau. 'Ik merk dat dit niet is wat u had verwacht, juffrouw Creston. En dat begrijp ik wel. Dat moet u geloven. Maar ik hoop dat u inziet dat dit een kans is. U zult verzorgd worden. Wat wilt u nog meer? U weet misschien niet veel van de landgoederen buiten Fellsworth, maar ik kan u verzekeren dat Emberwilde Hall goed bekend staat om zijn rijkdom en grandeur. U zou dankbaar moeten zijn voor zo'n voordelig aanbod.'

Dankbaar was niet bepaald het juiste woord om haar emotie te beschrijven. Niet nu meteen in elk geval. Ze schepte er helemaal geen genoegen in dat haar toekomst in wezen voor

haar beslist werd op grond van de inhoud van een enkele brief. En te horen krijgen dat het een buitenkansje was, stapelde een belediging op een al pijnlijke wond. Want als ze inderdaad familie had, waarom hadden ze er dan zo lang over gedaan om van haar bestaan te horen? Het was niet erg logisch.

Maar ze zou geen emotie tonen. De strakke mond van de directeur wees erop dat zijn besluit vaststond en ze was te trots om er tegenin te gaan.

Ze stak haar kin naar voren. 'Ik ben u dankbaar, meneer Langsby.'

'Uitgaande van uw instemming met het idee, hebben mevrouw Brathay en ik de bijzonderheden al besproken terwijl we wachtten op uw komst. Zoals mevrouw Ellison schrijft, heeft ze een rijtuig gestuurd in de hoop dat u het aanbod zou aanvaarden. En omdat dat het geval is, zal meneer Bradford u vandaag begeleiden.'

'Vandaag?' Haar besluit om weinig emotie te laten zien begon te smelten. 'Dat is nauwelijks tijd genoeg!'

'Ik heb door ervaring geleerd dat het beter is om zulke zaken niet te lang te rekken.'

Paniek laaide in haar op. Deze dag moest wel komen. Ze kon niet voor altijd op Fellsworth blijven in dat keurige connetje dat haar in geborgenheid omhulde. Het leek onredelijk om in zo'n korte tijd gedwongen een besluit te nemen, vooral omdat het besluit niet alleen haar betrof, maar ook Lizzie.

Ze zocht in het gezicht van meneer Langsby naar een vorm van medeleven, maar hij keek grimmig en onwrikbaar. Zijn besluit was genomen. Hij geloofde dat dit de beste stap was voor haar en voor Lizzie. Hij zou niet van gedachten veranderen, hoe ze ook redeneerde.

Meneer Langsby bleef zwijgen en terwijl Isabel haar opties overwoog, vestigde ze haar blik op de zuidelijke muur. In een brede schouw brandde een flink vuur, dat knapperend en

knetterend een vrolijk lied zong in de overigens ijzige stilte. Aan de noordelijke muur hingen planken boordevol boeken, die met hun breedte elke centimeter ruimte van de plankenvloer tot het gepleisterde plafond in gebruik namen. Het zag er precies zo uit als toen ze al die jaren geleden was aangekomen. Het zou waarschijnlijk hetzelfde blijven tot lang nadat ze was vertrokken.

Ze haalde meneer Bradford weer voor haar geestesoog. In haar korte gesprek met hem had hij zo aardig geleden. Zo innemend. Hij was het soort heer waar veel jongedames naar omkeken en dat hun hart deed fladderen. Maar Isabel had de harde les geleerd dat uiterlijk vaak bedrieglijk is.

Ja, ze had geweten dat deze dag kwam. Het was niet te vermijden. Maar ze had altijd gedacht dat ze weg zou gaan om de betrekking van gouvernante te aanvaarden.

Niet om naar familie te gaan.